

Největší předností sídla Riorsonů je údolí nad ním, které je ohříváné přírodní termální energií. Protože právě zde leží původní líhniště dračího rodu Dubhmadinn, z něhož pocházejí dva největší draci našich časů – Codagh a Tairn.

– PŘÍRUČKA PLUKOVNÍKA KAORIHO O DRACÍCH

KAPITOLA DVA

Zavřu za sebou vysoké dveře a popojdu k Brennanovi. *Tohle setkání rozhodně není určeno veřejnosti.*

„Najedla ses pořádně?“ Opře se o okraj stolu, jak to dělával, když jsme byli děti. Ten pohyb je tak... brennanovský. Pokud jde o jeho otázku, tu naprosto ignoruju.

„Takže tady jsi strávil posledních šest let?“ Moc nechybí a zlomí se mi hlas. Jsem tak ráda, že žije. Na ničem jiném teď nezáleží. Ale taky nemůžu zapomenout na roky, po které mě nechával truchlit.

„Ano.“ Svěsí ramena. „Je mi líto, že jsem tě nechal uvěřit v moji smrt. Jinak to ale nešlo.“

Rozhostí se rozpačité ticho. Co na to mám říct? *To je v pořádku, ale ne tak úplně?* Je toho tolik, co bych mu chtěla říct, tolik, na co se potřebuju zeptat, ale najednou mi ty roky našeho odloučení připadají jako... obrovská překážka. Ani jeden z nás už není tím stejným člověkem.

„Vypadáš jinak.“ Usměje se, ale je to smutný úsměv. „Nemyslím to špatně. Prostě jen... vypadáš jinak.“

„Když jsi mě viděl naposledy, bylo mi čtrnáct.“ Ušklíbnu se. „Výšku mám ale pořád stejnou. Kdysi jsem doufala, že časem ještě o kus povyrostu, ale bohužel, tady jsem.“

„Jsi tady.“ Pomalu přikývne. „Vždycky jsem si tě představoval v barvách písařů, ale černá ti taky sluší. Bohové...“ Povzdychne si. „Když jsem se dozvěděl, že jsi přežila Rozřazení, nepopsatelně se mi ulevilo.“

„Ty jsi to věděl?“ Zableskne se mi v očích. Má v Basgiathu své informátory.

„Věděl. A pak tě Riorson přivezl pobodanou a umírající.“ Uhne pohledem stranou, odkašle si, a než pokračuje, zhluboka se nadechne. „Jsem tak neskutečně rád, že ses uzdravila a že jsi přežila první ročník.“ Úleva v jeho očích trošičku zmírní můj hněv.

„Míra mi pomohla.“ A to je řečeno jen velmi mírně.

„Brnění?“ uhádne správně. Něco na tom lehounkém brnění z dračích šupin, které mám pod svojí koženou leteckou uniformou, skutečně je.

Přikývnu. „Nechala mi ho vyrobit na míru. A taky mi dala tvůj deník. Ten, co jsi napsal pro ni.“

„Doufám, že ti byl k užítku.“

Vzpomenu si na naivní, bezstarostnou dívku, která přešla lávku, a na všechny těžké zkoušky prvního ročníku, jež ze mě ukuly ženu, kterou jsem se stala. „Byl.“

Brennan se přestane usmívat a podívá se z okna. „Jak se Míře daří?“

„Z vlastní zkušenosti vím, že by se jí dařilo mnohem líp, kdyby věděla, že jsi naživu.“ Nemá smysl chodit kolem horké kaše, když máme jen trochu času.

Trhne sebou. „Řekl bych, že jsem si to zasloužil.“

A já bych řekla, že tohle je odpověď na *tu* otázku, kterou jsem mu chtěla položit. Míra to neví. Ale měla by.

„Jak *přesně* jsi přežil, Brennane?“ Přeslápnu z nohy na nohu a založím si paže na hrudi. „Kde je Marbh? Co tady děláš? Proč ses nevrátil domů?“

„Jedno po druhém.“ Zvedne ruce, jako by se bránil, a než pevně sevře okraj stolu, zahlédnu na jeho dlani jizvu ve tvaru runy. „Naolin... On byl –“ Zatne zuby.

„Tairnův předchozí jezdec,“ navrhnou pomalu a v duchu se zamyslím, jestli pro Brennana nebyl něčím víc. „Ovládal schopnost odčerpávat a zemřel, když se tě snažil zachránit. Tak to aspoň vyprávěl